

Arrest

nr. 169 164 van 7 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2015 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 september 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 mei 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet).

Op 11 september 2015, met kennisgeving op 24 september 2015 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de bestreden beslissing die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 26.05.2015 werd ingediend door :

S, M. A. F.
nationaliteit: Angola
geboren te Luanda op 11.11.1979
adres: (...)

en als wettelijke vertegenwoordiger van E. D. S. F. D., geboren op 04.10.2012 en van D. D. S. S., geboren op 23.06.2006.

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat het onmogelijk of zeer moeilijk zou zijn in een aanvraag in te dienen in het land van herkomst. Echter, betrokkene laat na dit verder te specificeren. Het blijft een loutere bewering en dat kan niet volstaan om aanvaard te worden als een buitengewone omstandigheid .

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Het gegeven dat betrokkene een kind zou hebben met een in België gevestigde vreemdeling, vormen geen buitengewone omstandigheden. Betrokkene legt erkenningsakte voor, waarin de heer J. T. A. het kind erkend, en er worden noch affectieve noch materiële banden van de vader met het kind voorgelegd. De afstamming is niet bewezen. Betrokkene beweert eveneens slachtoffer te zijn van misbruik en mishandelingen, ze zou klacht hebben neergelegd bij de politie, doch betrokkene legt daar geen bewijzen van voor.

Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont, dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van de kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het betrokkene is die de belangen van de kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt de volgende exceptie op:

“2.1 Voorafgaand : onbekwaamheid van de minderjarigen.

De verweerder merkt op dat het verzoekschrift tevens wordt ingediend door de minderjarige kinderen J. D. D. S. S. en E. F. A. d. S. geboren te Lissabon op 23/06/2006 en geboren te Tongeren op 04/10/2012. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat zij vertegenwoordigd worden door hun moeder.

Nochtans is de vordering tot nietigverklaring en/ of schorsing ingesteld door een minderjarige onontvankelijk (R.v.St. nr. 46.931, 20.04.1994, J.dr.Jeun. 1997, 521, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 134.863, 14.09.2004, www.raadvst-consetat.be)

De minderjarige kinderen zijn inderdaad onbekwaam tot het instellen van onderhavige schorsings/vernietigingsprocedure.

Dienaangaande kan ook worden verwezen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die oordeelt:

“Een verzoekschrift ingediend door een minderjarige of door een persoon die niet gerechtigd is de minderjarige te vertegenwoordigen is niet ontvankelijk (J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).” (R.v.V. nr. 2.858 dd. 22.10.2007)

Er wordt op deze algemene regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft, die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden (zie o.m. R.v.V. nr. 59 772 van 15 april 2011, www.rvv-cce.be).

In casu wordt evenwel niet aangevoerd dat zulks het geval zou zijn, noch blijkt dit uit de stukken van het administratief dossier.

De verweerder is derhalve de mening toegedaan dat het beroep onontvankelijk is, in zoverre ingediend door tweede en derde verzoeker.”

2.2. In haar wetsconforme synthesesamenvatting beantwoorden verzoekers deze exceptie niet.

2.3. In casu wordt er vastgesteld dat geen van de minderjarige verzoekers, zijnde tweede en derde verzoeker over voldoende onderscheidingsvermogen beschikken om op te treden in eigen naam. Derhalve is de redenering van de verwerende partij volledig correct. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat eerste verzoekende partij optreedt als wettelijke vertegenwoordiger van de tweede en derde verzoekende partijen derwijze dat het beroep door hen ingesteld, onontvankelijk is.

2.4. Het beroep zal slechts onderzocht worden in de mate dat het is ingediend door de eerste verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep in de mate dat het is ingediend door de eerste verzoekende partij.

3.1. Het eerste middel luidt:

“Schending van artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel.

De verwerende partij beweert dat het recht op onderwijs, vervat in artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het EVRM, aan verzoekster en haar minderjarige kinderen geen verblijfsrecht verschaft en dat het middel daarom onontvankelijk is.

Het recht op onderwijs bevat inderdaad geen rechtstreeks verblijfsrecht, maar dat doet hier niets ter zake. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vereist namelijk slechts een bijzondere omstandigheid waardoor de verblijfsaanvraag niet in het land van herkomst kan gebeuren.

Verzoeksters negenjarige dochter zit reeds in het vierde leerjaar van het basisonderwijs. Wanneer zij zou worden gedwongen om naar Angola te reizen om een verblijfsaanvraag in te dienen zou zij vele lessen moeten missen en misschien wel haar volledig schooljaar opnieuw moeten doen. Er bestaat immers geen enkele garantie op een snelle behandeling van haar verblijfsaanvraag in Angola. In hun land van herkomst zullen beide kinderen bovendien nooit dezelfde kwaliteit van onderwijs kunnen krijgen. Verzoeksters dochter zou er zelfs met een enorme taalachterstand de draad moeten oppikken, vermits zij altijd in het Nederlandstalig onderwijs naar school is geweest.

Verzoekster schreef haar kinderen in bij een Belgische school omdat zij voor hen de best mogelijke opleiding wou. Zij deed dit dus niet uit eigenbelang om op die manier makkelijker aan een verblijfsvergunning te geraken, gezien zij ondanks haar in België schoolgaande kinderen nog altijd niet over zo'n verblijfsvergunning beschikt. Het belang dat verzoekster hierbij hanteert, namelijk een moeder die haar kinderen de best mogelijke opvoeding wil geven, weegt hierbij zwaarder door dan het belang voor de overheid die ongecontroleerde migratie wil indijken. Het feit dat verzoeksters dochter hier al bijna zeven jaar naar school gaat (sinds 5 januari 2009) duidt erop dat zij het belang van de opvoeding van haar kind volgens de Belgische normen en waarden voorop stelt.

Na het opwegen van verzoeksters belang bij de opvoeding van haar kinderen en het belang van de overheid om ongecontroleerde migratie in te dijken, weegt het belang van het kind het zwaarst door.

Artikel 2 van het Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden werd door de bestreden beslissing geschonden, evenals de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel.

Het middel is bijgevolg ernstig.

3.2. De verzoekende partij verwijst naar het recht op onderwijs zoals gegarandeerd in het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM. De Raad wijst erop dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 136 e.v.). Uit het recht op onderwijs kan in beginsel geen verblijfsrecht worden geput. Het recht op onderwijs bevat geen algemene verplichting om de keuze van een vreemdeling om onderwijs te volgen in een bepaalde verdragsluitende staat toe te staan. Beperkingen aan het recht op onderwijs zijn immers mogelijk zolang de kern van het recht op onderwijs niet worden aangetast (EHRM 19 oktober 2012, nrs. 43370/04, 8252/05 en 18454/06, Catan e.a. v. Moldavië, par. 140.). De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet betoogt dat er in hun land van herkomst geen onderwijs kan worden verkregen, evenmin betoogt zij dat haar minderjarige kinderen gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven die niet in het land van herkomst te vinden is. Voorts houdt verzoekende partij ook niet voor dat er onoverkomelijke taal-, cultureel of sociaal gebonden hinderpalen bestaan die de voorzetting van de opleiding van de kinderen in hun land van herkomst onmogelijk maken en evenmin beweert de verzoekende partij dat de kinderen, na onderwijs in België te hebben gevolgd, door hun opleiding in het herkomstland verder te zetten onomkeerbare nadelige gevolgen zou lijden. Een loutere taalachterstand op dergelijke jonge leeftijd kan niet als onoverkomelijk worden aanschouwd.

Verzoekende partij betoogt wel dat het onderwijs in het herkomstland ondermaats is. Het recht op onderwijs strekt er evenwel niet toe om een bepaald kwaliteitsniveau te garanderen of een tewerkstelling te verzekeren, evenmin kan uit recht op onderwijs worden afgeleid dat een verblijfsrecht of een machtiging tot verblijf moet worden verleend indien het onderwijs in het land van herkomst van minder goede kwaliteit zou zijn dan in België. De bestreden beslissing antwoordt terecht en op kennelijk redelijke wijze dat het schoolgaan van de kinderen geen buitengewone omstandigheid vormt en dat de scholing plaatsgreep in illegaal verblijf.

Betreffende de schending van het redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82 301), wat in casu niet wordt aangetoond.

Een schending van artikel 2 van het Aanvullend Protocol nr. 1 bij het EVRM of van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond zoals terecht wordt geconcludeerd in de nota van de verwerende partij.

3.3. Het tweede middel in de wetsconforme synthesesamenvatting luidt:

“Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden.

De verwerende partij meent dat het beroep werd ingediend tegen de onontvankelijkheid van de 9bis-aanvraag en niet tegen het daaraan gekoppelde bevel om het grondgebied te verlaten, en dat het tweede middel daarom onontvankelijk is. Het bevel om het grondgebied te verlaten is echter een rechtstreeks gevolg van de bestreden beslissing en kan daarom wel degelijk in rekening gebracht worden bij de beroepsprocedure tegen de bestreden beslissing.

Verzoeksters privéleven speelt zich volledig af in België, daar zij hier reeds zeven jaar woont en haar beide kinderen hier naar school gaan. Verzoekster kan nu naar Angola worden teruggestuurd, een land waar zij al 15 jaar niet meer geweest is en waar zij geen sociale banden meer heeft. Zij heeft immers al lang gebroken met de vader van haar oudste kind, dat eveneens in België verblijft.

Verzoekster heeft twee minderjarige kinderen die momenteel zijn ingeschreven voor het schooljaar 2015-2016. Wanneer het gezin zou verplicht worden om zich naar Angola te begeven om aldaar via de diplomatieke of consulaire post een verblijfsvergunning aan te vragen, zou dit een enorme inbreuk uitmaken op hun gezinsleven. Immers, verzoekster heeft geen enkele band meer met Angola en zou dus voor onbepaalde tijd in een hotel de nacht moeten doorbrengen. Vermits het tevens compleet onduidelijk is hoe lang een dergelijke procedure in Angola in beslag zou nemen, zullen haar kinderen veel lessen moeten missen en hierdoor zelfs een schooljaar kunnen mislopen.

Het recht op eerbiediging van het privéleven houdt ook de bescherming in van het recht van het individu op het uitbouwen van menselijke contacten en sociale banden. Aangezien verzoekster enkel in België over dergelijke contacten beschikt, houdt de onontvankelijkheid van de 9bis-aanvraag in dat artikel 8 van het EVRM wel degelijk geschonden wordt.

Het middel is bijgevolg ernstig.”

3.4. Daargelaten de vraag naar de onontvankelijkheid van deze grief nu de bestreden beslissing niet een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, wordt er vastgesteld dat de bestreden beslissing voor gans het gezin geldt nu de vader geen deel uitmaakt van het gezin zoals de verzoekende partij in het middel stelt.

De verzoekende partij voert aan dat haar privéleven is geschonden nu zij hier zes jaren zou wonen en beweert dat zij al vijftien jaren niet meer in haar herkomstland, waar zij geen banden meer mee heeft, is geweest.

Vooreerst wordt er vastgesteld dat de verzoekende partij zeer vaag blijft over de elementen betreffende haar privéleven en zij zich beperkt tot een voornamelijk theoretisch betoog met dien verstande dat zij opnieuw verwijst naar haar schoolgaande kinderen. Zij stelt dat zij menselijke contacten en sociale banden heeft uitgebouwd in België.

Wat het schoollopen van de kinderen betreft kan ook verwezen worden naar de bespreking van het vorige middel. Wat de aangevoerde schending van het privéleven betreft, houdt artikel 8 EVRM het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De verzoekende partij verblijft volgens haar zeggen bijna zeven jaren in België, wat niet opweegt tegenover haar verblijf in het herkomstland. Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd en dat haar kinderen al hier schoollopen. Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoot het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de rechten van de mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, wat in casu het geval is, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nyanzi/Verenigd Koninkrijk). De verzoekende partij toont geen schending van artikel 8 EVRM aan en maakt bijgevolg niet aannemelijk dat haar privéleven een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uitmaakt. De bestreden beslissing is kennelijk redelijk genomen.

De verwerende partij merkt terecht op dat geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid moet genomen worden nu in casu de verzoekende partij niet beschikte over een voortgezet verblijf. En het privéleven is opgebouwd in illegaal verblijf. Bovendien sluit de bestreden beslissing geen machtiging tot verblijf uit eens de verzoekende partij haar aanvraag indient in het buitenland zodat de bestreden beslissing enkel een desgevallend tijdelijke verwijdering onrechtstreeks tot gevolg heeft, zoals de verwerende partij opmerkt in haar nota.

Samen met de verwerende partij wordt er vastgesteld dat het middel ongegrond is.

3.5. Het derde middel in de synthesesamenvatting luidt:

“Schending van artikel 42quater van de wet van 5 december 1980 betreffen de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

De Belgische Staat besliste om verzoekster geen regularisatie toe te kennen omdat de afstamming tussen haar kind en de heer J. T. A. niet vaststaat. Verzoekster is ook niet meer samen met deze man en komt dus ook niet meer in aanmerking voor geregistreerd partnerschap met een derdelander met verblijfsrecht in België. Er wordt echter geen rekening gehouden met de reden waarom verzoekster niet meer samenwoont met deze man. In stuk 3 van de inventaris komt duidelijk naar voren dat enkel de heer A. schuld treft bij het uiteengaan van beide partners aangezien hij haar meermaals psychologisch en fysiek terroriseerde, en in haar eigen huis opsloot.

Intrafamiliaal geweld, zoals gepleegd door de heer A. en bevestigd in stuk 3 van de inventaris, valt onder het vierde punt van artikel 42quater §4 van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier om een bijzonder schrijnende situatie waarbij verzoekster het slachtoffer is geworden van geweld in de familie.

De heer A. is wel degelijk de vader van verzoeksters jongste kind en zij is bereid om hem een vaderschapstest te laten afleggen.

Verzoekster jongste kind draagt volgens het attest van verblijf van de kraamafdeling van het AZ Vesalius te 3700 Tongeren (stuk 4 in inventaris) de naam van zijn vader, nl. 'A.'. De volledige naam van verzoeksters zoon is dus 'E. A.D. S.'.

Artikel 42quater §4 werd geschonden door de bestreden beslissing.

Het middel is bijgevolg ernstig.“

3.6. Dit middel is niet dienstig en bijgevolg onontvankelijk. Integendeel met wat de verzoekende partij stelt werd haar aanvraag afgewezen omdat zij geen buitengewone omstandigheden in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, grondslag van haar aanvraag, aantoonde. De bestreden beslissing is niet genomen in het kader van een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden gegrond op de artikelen 40 en volgende van de vreemdelingenwet zodat de aangevoerde schending van artikel

42quater niet dienstig is. Dit artikel heeft geen uitstaans met de aanvraag en met de bestreden beslissing.

De redenering van de verwerende partij die stelt dat: *“Verweerder laat gelden dat dit artikel betrekking op de beslissingen tot beëindiging van het verblijfsrecht van een familielid van een burger van de Unie. De in casu bestreden beslissing betreft uiteraard geen dergelijke beslissing.*

De verwijzing naar artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, en de bewering dat het intrafamiliaal geweld valt onder het vierde punt van artikel 42quater, §4, mist dan ook elke grondslag.

Ten overvloede wijst verweerder er in antwoord op de feitelijke kritiek van verzoekende partij nog op dat verzoekende partij haar betoog dat de regularisatie geweigerd werd omdat de afstamming van het kind niet vaststaat, berust op een foutieve lezing van de bestreden beslissing. Integendeel wordt door de gemachtigde van de staatssecretaris aangegeven dat “Het gegeven dat betrokkene een kind zou hebben met een in België gevestigde vreemdeling, vormen geen buitengewone omstandigheden. Betrokkene legt erkenningsakte voor, waarin de heer J. T. A. het kind erkend, en er worden noch affectieve noch materiële banden van de vader met het kind voorgelegd. De afstamming is niet bewezen.”. Verzoekende partij toont niet anders aan.

De beschouwingen van de verzoekende partij falen in rechte.”, is correct.

Vermits het middel geen betrekking heeft op het voorwerp van het beroep is het onontvankelijk. Middelen die geen betrekking hebben op de bestreden beslissing zijn onontvankelijk (RvS 12 januari 1999, nr. 78. 055).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juni tweeduizend zestien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN